

La cinglera de Montgrony

Text i foto > BERTA OLIVAS

Vivim en el segle XXI, l'era de la imatge i de la sobreinformació, el segle de l'èxode urbà. Ara triomfa tot allò que representi un acostament a la natura, com si sota l'asfalt de les ciutats no hi hagués terra. Busquem llocs aïllats de la societat, sense cobertura mòbil, rodejats de verd, per poder reconnectar amb la natura i amb nosaltres mateixos.

Podria donar una llarga llista de llocs on trobar aquest sant grial del segle XXI, però al final de la llista, com en una mena de descuit, afegiria un nom més: Montgrony. Repartida entre el Berguedà i el Ripollès,

trobem la serra de Montgrony. I en el seu vessant sud s'estén tota una renglera de cingles coneguts com la cinglera de Montgrony. Als plecs d'aquest gegant de roca hi trobem centenars de vies d'escalada venerades per escaladors d'arreu del món, una verge bruna amb un do característic i la llegenda del fantasma d'un comte amb la condemna prometeica de vagar tota la nit per aquests paratges.

És un indret inhòspit i poc concorregut. Està massa a prop d'altres zones turístiques. No s'hi pot arribar sense passar per un seguit de revolts que, el primer cop,

semblen infinits, però que li donen aquest regal de viure en una mena d'oblit.

Les llums del matí acaronen els cims i despullen la majestuositat de la cinglera, que s'alça com un obra d'art, esculpida pel vent. A mesura que el dia avança, la claror llisca pels vessants i la remor del bosc cobra vida. Aquí, on el temps sembla aturar-se, l'ànima troba un lloc per aquietar-se.

Al peu de la cinglera hi ha l'hostatgeria: una edificació immensa amb una arquitectura austera però carregada d'espiritualitat, perfecta per al refugi. Al seu costat, les escales, amb seixanta-tres esglaons, ens porten a l'ermita de la Verge Bruna de Montgrony, coneguda per fer brollar la llet dels pits de les mares i dides que se li encomanaven. Aquestes escales, que ens duen fins al cim, varen ser construïdes per ordre del comte Arnau i van ser la font de la seva maledicció: es va negar a pagar-les i el deute el va condemnar a vagar de nit *in*

aeternum amb el seu cavall. Hi ha qui diu que l'ha vist sortir del gorg dels Banyuts a mitjanit.

Un cop a dalt, l'església de Sant Pere ens ofereix l'horitzó desplegat davant nostre en un mar de verds i blaus. La vista convida a la reflexió, a perdre's en l'infinit i a recordar que, a vegades, el més sublim es troba en la simplicitat del moment.

Aquí, en aquest racó del món, on l'ànima se sent connectada a l'essencial, les vistes no són menys destacables. En un dia clar, abasten des del Montseny fins al Pedraforca, entre boscos de pi negre i fagedes, i amb una gran varietat d'espècies de fauna autòctona. S'hi poden veure fàcilment mallerengues, esparvers, voltors i guineus, i més difícilment, cérvols, àguiles i galls fers. Gràcies al turisme inexistent, els animals viuen tranquils en el seu hàbitat i la vegetació es manté intacta.

Sens dubte, una visita recomanable.